

« За туй са и връщахъ отчаянъ. Носяхъ на д'Агвилара и на баща си отчаяніе и скърби; но една дума на В. Величество може да ни докара и радостъ и благополучіе.

— Не знаѣхъ колко сила има думата ми; не съмъ са опитала ещё, и може бы да не сполучѣ да убо- рѣхъ вліяніето на любимеца.

— Вървашъ го! извика съ негодованіе Гезидъ.

— Ще са опитамъ . . . между туй, ты мълчи и не казвай нищо на баща си.

— Заклевамъ са на В. Величество.

— Нито на д'Алваларя:

— На никого! Има благолучія, за които са благодарни чловѣкъ самъ да са наслаждава отъ тѣхъ; а азъ съмъ толкози блаженъ като знаѣхъ съ В. Величество една и сжщата тайна!

— Двѣ, отговори царицата засмѣно. Но и съ туй нѣй не смы сж исплатили ещё; поиска ни да спасемъ д'Агвилара, и ще сторимъ, щото можимъ, но за тебе, Гезиде, що искашъ да ти сторѣхъ ?

— А! ако смѣяхъ, отговори Гезидъ радостенъ по- молилъ быхъ В. Величество. . . .

— Що ?

— Да ми върне другаря на дѣтинството ми, брата ми, донъ Фернанда д'Алвайда, затворенъ въ тъмници- тѣ на Валядолидъ! Да госпоже, продължаваше той распаленъ, защото посмѣилъ да направи туй което и азъ, да защити уйка си донъ жуана д'Агвилара; лишихъ го отъ свободата му и отъ честъта да служи на царя! Нека му даджъ сабята, и заклевамъ ти са, царице, че той нема да я употреби никога, освѣнъ въ отбрана на В. Величество!

— Добрѣ, добрѣ, отговори засмѣна царицата, сѣкогы за другытъ! и никога за себеси! виждамъ го, испан- ската царица нема доста сила да стори за тебе нѣщо.

— Честъта съ която са удостонхъ днесъ е доста да испълни сичкытъ ми желанія. Немамъ вече дру- го! но едно и единственно може бы»

Той помѣлча, и приложи послѣ съ една мелан- холическа полуусмѣхка.